

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 130/2026-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duřu a sudcov Ladislava Duditřa a Rastislava Kařřáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa ██████████ ██████████ zastúpeného SODOMA VULGAN, spol. s r.o., Kominárska 2, 4, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 51Cos/2/2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 31. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Mestského súdu Bratislava IV (ďalej len „mestský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 51Cos/2/2023 (ďalej len „napadnuté konanie“). Navrhuje v napadnutom konaní mestskému súdu prikázať konať bez zbytočných prietáhov a domáha sa priznania primeraného finančného zadostučinenia 3 000 eur, ako aj náhrady trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ v rámci napadnutého konania vystupuje v procesnom postavení žalobcu. Podanou žalobou (zo 4. augusta 2023) sa proti žalovanej Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaná“), domáha zaplatenia 7 500 eur s príslušenstvom z titulu náhrady škody v dôsledku pochybenia štátu pri transpozícii práva Európskej únie.

3. Sťažovateľ v rámci opisu doterajšieho priebehu napadnutého konania uviedol, že po podaní žaloby (4. augusta 2023) túto doplnil podaním z 15. decembra 2023. Žalovaná sa k žalobe vyjadrila 17. januára 2025, na čo sťažovateľ reagoval replikou z 18. marca 2025. Na sťažovateľovu repliku žalovaná podala dupliku 5. mája 2025. Uzavrel to tvrdením, že následne sa v napadnutom konaní neuskutočnil žiadny posun, neboli doručené žiadne ďalšie vyjadrenia a ani nariadené pojednávanie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ vo vzťahu k priebehu napadnutého konania namieta, že jediné úkony vykonané mestským súdom spočívali v doručovaní listín, že do dňa podania ústavnej sťažnosti nebolo nariadené žiadne pojednávanie. Argumentuje preto, že postup mestského súdu je neefektívny a tiež že mestský súd je vo veci aj nečinný. Dĺžku napadnutého konania považuje za presahujúcu limity prípustnej dĺžky súdneho konania a porušujúcu aj judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Poukázal na to, že prejednávaná vec nie je právne zložitá, že už v žalobe poukázal na rozsiahlu ustálenú rozhodovaciu prax súdov v skutkovo a právne obdobných veciach.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu v napadnutom konaní.

6. Úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je okrem iného posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať tú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 256/2024).

7. Ústavný súd v prípade ústavných sťažností namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) takéto ústavné sťažnosti odmieta ako zjavne neopodstatnené, ak celková dĺžka konania pred súdom nesignalizuje reálnu možnosť zbytočných prieťahov, resp. ak argumenty v ústavnej sťažnosti v čase jej podania nepreukázali takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie. K iným dôvodom zakladajúcim záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci (súdu), ktorá je vždy posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 584/2024).

8. V súlade so svojou konštantnou judikatúrou ústavný súd zároveň uvádza, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 550/2020). V prípade, keď pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (II. ÚS 489/2023).

9. Ústavný súd zohľadňuje aj rozhodovaciu prax a judikatúru ESLP, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Humen proti Poľsku, rozsudok z 15. 10. 1999, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok zo 17. 1. 2002, body 64, 65 a 66).

10. V prejednávacom prípade napadnuté konanie trvá od augusta 2023 a ku dňu podania ústavnej sťažnosti (31. januára 2026) jeho dĺžka nepresahuje (a to ani podľa judikatúry ESLP) štandardnú dĺžku súdneho konania na jednom stupni sústavy súdov (dva až tri roky). Ide o konanie, ktoré zároveň ani v zmysle ustálenej judikatúry nevyžaduje prednostné vybavenie. Z prehľadu procesných úkonov zároveň vyplýva, že napriek nie celkom optimálnemu postupu mestský súd však nebol vo veci úplne nečinný, keď realizoval procesné úkony zabezpečujúce kontradiktórnosť konania a prípravu na samotné prejednanie veci pred súdom. Preto aj zistené predĺženie napadnutého konania (v dôsledku nečinnosti mestského súdu počas roku 2024) ústavný súd (primárne) s poukazom na už uvedenú judikatúru ESLP o primeranosti dĺžky trvania súdneho konania na jednom stupni vyhodnotil z hľadiska intenzity prietahov v okolnostiach tejto veci za ešte (aj keď veľmi hranične) ústavne udržateľné.

11. Doterajšia dĺžka napadnutého konania sa teda *prima facie* v zmysle konštantnej judikatúry zatiaľ nejaví ako ústavne neakceptovateľná. Ústavný súd však mestský súd dôrazne upozorňuje na to, aby v nasledujúcom období venoval zvýšenú pozornosť svojmu postupu v napadnutom konaní. S poukazom na uvedené preto odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v jej petite.

13. Na záver ústavný súd pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby sa sťažovateľ domáhal ochrany svojich práv za predpokladu, že by v ďalšom priebehu napadnutého konania dochádzalo k zbytočným prietahom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2026

Libor Duľa
predseda senátu